

P. Munch stillede Ændringsforslag for dog om muligt at faa gennemført Bestemmelser, der dels kan hjælpe de arbejdsløse, dels aflaste de i Forvejen saa haardt anspændte Kommuner.

Et andet *Mindretal* (Knud Kristensen, J. C. A. Larsen, Søren P. Larsen, Olav Olsen og Vanggaard) er af den Opfattelse, at det vilde være urigtigt nu at fravige det Princip, som er Grundlaget for Arbejdsløshedsloven af 1. Juli 1927, og som gaar ud paa, at den særlige Understøttelse, Staten skal yde til de arbejdsløse, skal gives som en Hjælp til deres egen Forsikring mod Arbejdsløsheden. Hvad derudover skal til, maa ydes efter de samme Love og de samme Principper, hvorefter man hjælper andre Samfundsborgere, der er kommet i Trang.

Det er jo desværre saa langt fra alene de egentlige Lønarbejdere, som mærker Krisetidens haarde Tryk, ogsaa de selvstændige erhvervsdrivende mærker det og mærker det i mange Tilfælde stærkere end de egentlige Lønarbejdere, idet det ikke blot er den ringe Fortjeneste, der trykker dem, men ogsaa de høje Renter og de store Skatter, som mange skal betale uden Hensyn til Lønnen, man kan opnaa for sit Arbejde.

Under saadanne Forhold, hvor store Dele af den danske Befolkning er ude i overordentlig vanskelige økonomiske Kaar, er det umuligt for det offentlige at give Understøttelse til alle, der er i Trang, man maa nøjes med at hjælpe, hvor det er allermost paatrængende, og da Kommunalbestyrelserne er bedst kendt med alle de Forhold af lokal, erhvervsmæssig og personlig Art, som ved Bedømmelsen heraf kommer i Betragtning, er det Mindretallets Opfattelse, at Kommunalbestyrelserne fremdeles, som hidtil, har de bedste Forsætninger for at administrere de Lovregler, som i denne Forbindelse kan bringes til Anvendelse.

Det fremgaar da ogsaa af de Oplysninger, som er indhentet fra Kommunerne, at man i Kommunerne dels har taget, dels

har forberedt sig paa at tage Arbejdet op med den vanskelige Situation for Øje. Mindretallet maa imidlertid mene, at det under Hensyn til de overordentlig store økonomiske Vanskeligheder, som saa at sige alle Erhvervsgræne befinder sig i, er nødvendigt at begrænse Udgifterne til det mindst mulige, og at Kommunalbestyrelserne derfor maa udøve denne Hjælpevirksomhed under det fulde Ansvar overfor de Udgifter, som derigennem paalægges andre Samfundsborgere.

Skulde det imidlertid vise sig, at de økonomiske Byrder derved kommer til at hvile uforholdsmæssigt tungt paa enkelte Kommuner, er den Mulighed ikke udelukket, at der kan blive Anledning til at tage under Overvejelse, om man fra Statens Side kan komme disse til Hjælp. Men Mindretallet kan ikke undlade at pege paa, at ifølge de fra Kommunerne indkomne Indberetninger har en Del iværksat Arbejder efter Arbejdsløshedslovens Nødhjælpsparagraf og derved opnaaet et Tilskud af 2 Kr. pr. Arbejdsdag. Mindretallet maa mene, at denne Vej yderligere bør følges og Kommunerne derved aflastes, inden Spørgsmaalet om yderligere Statsstøtte tages under Overvejelse.

Da hverken Lovforslaget eller det stillede Ændringsforslag stemmer med den Opfattelse, som her er gjort gældende, kan Mindretallet ikke medvirke til Gennemførelse deraf.

Et tredje *Mindretal* (Fibiger, Christmas Møller og C. J. F. Sven) kan ikke tiltræde Lovforslaget og ej heller det af et Mindretal stillede Ændringsforslag. Mindretallet har paa ethvert Trin af Lovforslagets Behandling fremhævet, at man naturligvis ikke kunde vente dets Tilslutning til en principiel Ændring af Arbejdsløshedsloven, saaledes som den er udformet ved Loven af 1. Juli 1927.

Da Rigsdagen og Regering gennemførte en ny Udformning af Arbejdsløshedsloven, var man selvfølgelig meget vel vidende om, at denne Udformning paa adskillige Punkter vilde medføre Overgangsvanskelig-